

[Transcript] DS Vandaag / Waarom mag je je kind niet even in de hoek zetten?

Dit is Vandaag, de dagelijkse podcast van de standaard.

Ik ben Alexander Lippenveld.

We wisten al dat de pedagogische tik geen goed idee is.

Maar nu zeggen Vlaamse opvoedingsexperts dat je kind in de hoek zetten ook fout is.

Het deed de gemoedere hoogoplaai, want de meningen verschillen nogal.

Moeten ouders aan alles wat kinderen mispeuteren op een heel pedagogisch verantwoorde wijze?

Vergeet die pedagogen soms dat ouders ook maar mensen zijn.

Vele beel van onze binnenlandredactie schrijft voor onze krant Vaker over opvoeden.

Maar jouw stukje van de verantwoordelijkheid, dat is ook niet zo verantwoordelijk.

Het is ook niet zo verantwoordelijk.

De beel van onze binnenlandredactie schrijft voor onze krant Vaker over opvoeden.

Maar jouw stuk vorige week, dat heeft toch weer aardig wat stof doen op haar heen.

Ja, het ging over de Franse psychologe Caroline Goldmann.

Ze is 47, heeft vier kinderen, dochter van Jean-Jacques Goldmann.

Ja, te zanger.

Het is vooral een opvoedsexperte die advies geeft in de podcast.

Bonjour à tous, merci pour votre intérêt.

Ik ben Caroline Goldmann.

De podcast stond in een de marge d'information en de prévention en de santé mentale de l'enfant.

Op de Franse advies is dat je een kind al vanaf één jaar kan sanctioneren door het eventjes af te zonder of in de hoek te zetten als het herhaaldelijk iets doet wat niet mag.

Ja, oké, dat is heel jong.

En tot in Amerika toe veroorzaakte dat wel een beetje ophef.

Er stond een groot stuk in de Washington Post.

Hoe kan dat nu? Een kind van één jaar als sanctioneer.

Ergens goed voor een kind van één jaar die leeftijd buiten beschouwing gelaten in de hoek zetten.

Zo'n gek advies vind ik dat, om eerlijk te zijn, niet.

Dat is toch van alle tijden?

Ja, ik heb ervoor gebeld met mensen die opvoedingsadvies geven in Vlaanderen, Kathrin Gruijters, van de opvoedingswinkel in Genk.

Zij zegt dat dat toch niet is wat ze aan ouders zou vertellen.

Oké.

Straffen of in de hoek zetten.

Zij zetten liever in op verbinding dan op afzondering.

Dus dat je gaat kijken naar je kind, zeker als het zo jong is.

Laat het ons daar toch bij houden een beetje.

Wat betekent het als een kind hele tijd spullen op de grondgooit en ook als je zegt dat het niet mag, is het omdat het kind het leuk vindt

[Transcript] DS Vandaag / Waarom mag je je kind niet even in de hoek zetten?

en pas ontdekt heeft dat die lepel altijd op dezelfde manier valt.
Dus de zwaartekracht ontdekken. Hele jonge kinderen is dat ook zo.
Of is het omdat het gewoon ambetant doet, omdat het een lastige dag heeft gehad.
Je hebt misschien allebei een lastige dag gehad.
En dan is het begrijpelijk dat je je geduld verliest
en dat je dan iets wil doen.
Maar ja, misschien moet je even bijstelstaan
dat voor je kind ook niet makkelijk was geweest die dagen.
Iets anders bedenken.
Het is vooral die leeftijd waarschijnlijk waar de heisa omging dat één jaar.
Het is vooral die leeftijd, maar ik denk dat in de opvoedingswinkels
ook voor kinderen van oudere leeftijd en ouders andere advies wordt gegeven.
Dat je gaat kijken naar als je kind ondaan is of als je kind iets doet wat niet mag,
je gaat wel natuurlijk nee zeggen.
Als je voorbeeld je kind vraagt een snoepje,
je hebt al vier keer nee gezegd of uitgelegd waarom het niet mag,
omdat je straks gaat eten, vijf keer zeg je gewoon nee.
Je mag zeker nee zijn in de opvoeding.
Maar je moet ook toch vooral inzetten op nabij zijn en verbinding.
Als een kleuter helemaal ondaan is, dan kan hij niet alleen tot rust komen.
Dan heeft hij een volwassenen nodig.
Zet hem dan in huilend in de hoek en het huilen zal niet snel stoppen.
Kind heeft iemand anders nodig om, we noemen dat te reguleren.
Dat kan een kleuter nog niet op de hele leeftijd in zijn eentje.
Het lijkt voor veel ouders wel even gemakkelijk.
Je zet je kind in de hoek, het staat daar even op time out.
Ik begrijp al waarom mensen dat doen.
Ja, het is ook niet fout, maar ik praat er ook over met Bart Zonnen,
die is professor in de ontwikkelingspsychologie,
de Universiteit Gent.
Hij noemt het een shortcut.
Je kind weet meteen, dit is iets wat ik niet mag.
Dat is een voordeel, die regel is er ingestampt,
maar je boet wel in op die verbondenheid met elkaar.
Want het kind weet, ik word hier even weggezet.
De band met mijn ouders wordt even doorbroken.
Dat is niet zo fijn.
En dat is ook een deel van de straf natuurlijk.
Maar het is ook de drang naar autonomie van je kind aan.
Sommige kinderen kunnen er heel opstandig van worden,
omdat ze daar in de hoek worden gezet en dat eigenlijk niet willen.
Dan kan het kind er nog meer omdanen van worden
en bereiken eigenlijk het omgekeerde van wat je wilde.
In elk geval, als je het doet, doe het niet te lang.

[Transcript] DS Vandaag / Waarom mag je je kind niet even in de hoek zetten?

Ja, oké.

Maar kan een kind er dan iets uit leren in de hoek staan?

Ja, het leert dat.

Wat de regel is, wat jij vindt, dat niet mag.

Dat leert het wel, maar het leert niet met elkaar spreken.

Het krijgt geen kans om zijn eigen versie van het verhaal te geven.

Het krijgt geen kans om te vertellen hoe de dag is geweest

en dat het daarom misschien niet iets doet wat niet mag.

Dat zijn de dingen die ook belangrijk zijn.

Ik had er in de kok van onze culturen-dactie Jij bent,

mama van twee jongens,

en je hebt een stukje op onze site geschreven

waar het toch wel blijkt dat je aan dat opvoedingsadvies

alles kan ergeren, hè?

Ja, we hebben heel wat aandacht besteed aan opvoeden,

de voorbije, weken en niemand van die pedagogen of van die ouders

die we dan in de krant brachten vond straffen en belonen een goed idee.

Die zeiden eigenlijk allemaal ongeveer hetzelfde,

namelijk je moet inzetten op verbinding, liefdevolle verbinding

en dat bijen met je kinderen

en peilen naar de achterliggende gevoelens van je kinderen

als ze stout gedrag vertonen.

En toen ik die getuigelingslas en dat advies las,

dan dacht ik dat zijn gewoon supermensen.

Die blijven altijd geduldig, altijd beheerst.

Die kunnen het blijkbaar opbrengen

om altijd in liefdevolle verbinding met hun kinderen te zijn.

En ja, als ik naar mezelf kijk en eerlijk ben over mijn ouderschap,

dus ik heb twee zonen, eentje van vijf en eentje van acht,

en ik moet toch toegeven dat, als ik echt voor de zesde keer heb gevraagd

van, poets jullie tanden, want we moeten echt naar school vertrekken.

En het gebeurt nog altijd niet.

Ja, sorry, maar dan is liefdevolle verbinding met mijn kinderen

het allerlaatste waar ik aan denk.

Dan denk ik gewoon, luisteren, opschieten, we moeten verder gaan.

Het is tijd, je bent opgejaagd, je bent misschien ook een beetje moe.

En zovoort, dan roep ik, dat gebeurt nu eenmaal.

En wat ik niet wil zeggen, dat ik daar geen schuld over voeg,

achteraf, denk ik altijd, wat gaat erin?

Wees toch een beetje geduldiger.

Pas op die trucjes van tel tot tien, adem in en uit,

die heb ik ook allemaal geprobeerd.

Maar soms drijven kinderen het zover.

Ja, dat dat ook niet helpt.

[Transcript] DS Vandaag / Waarom mag je je kind niet even in de hoek zetten?

En dat je gewoon... Ja, je geduld verliest en uitvliegt en zegt, en nu moet het gedaan zijn, en nu wil ik dat je luistert. En dan zit ik ook echt niet op peilen naar hun emoties. Als ik tegen mijn jongste heb gezegd van, je mag geen chips voor het slapen gaan nadat-ie daar omgezeurd heeft, ja, dan wordt-ie boos, dan ga ik echt niet vragen van, ik zie dat je boos wordt vervelend, dat je geen chips krijgt. Ja, dat geeft, dat klinkt toch eigenlijk ook wel een beetje... Een beetje pellerentrijtend, ja. Dus nee, dat doe ik niet. Laat staan, dat ik zoals één van de pedagogen suggereerde in de krant klei ga aanbieden, zodat hij kan experimenteren als hij nog maar eens met zijn speelgoed heeft gegooid. Dat doe ik niet. Maar wat ik wel probeer, is, ja, ik knuffel mijn kinderen veel, ik zie die doodgraag. Want dat wil ik zeggen, het is niet omdat je af en toe roept dat je daarom een niet-liefdhebbende ouder of zo bent. Dus ik denk dat ik wel genoeg liefde na mijn kinderen geef. Maar ik geef gewoon toe, soms wordt het mij te veel. En ik merk dat het stukje dat ik daarover heb geschreven, waarin ik dat gewoon eerlijk zeg, ja, daar kwam ook echt wel vallend veel reactie op van andere ouders die allemaal zeiden van, ik ben blij dat je dat geschreven hebt, want bij ons is het ook zo. En ik roep ook al eens tegen mijn kinderen. En soms moet ik mij echt wel inhouden om ze geen pedagogische tik te geven. Want bijvoorbeeld straffen en belonen, ik doe dat wel. Soms moeten ze van mij de hoek in, soms verbied ik het dagelijks kwartiertje op de tablet, als echt te ver gaan. Als we eerlijk zijn, dat zijn nu geen straffen die blijvende littekens gaan nalaten. Dus wat is daar dan verkeerd? Ja, het is wel pedagogisch, er is een school, zeker de school die het milde ouderschap redigt, die vinden straffen en beloningen geen goed idee en die vinden ook wel dat je zo veel mogelijk moet peilen naar die achterliggende redenen van kinderen. En ik praat ook echt wel veel met mijn kinderen als droevig zijn. Dan wil ik weten waarom ze droevig zijn en als dat dan is omdat een vriendje iets sleijks tegen en heeft,

[Transcript] DS Vandaag / Waarom mag je je kind niet even in de hoek zetten?

dan praten we daarover.

Maar soms heb ik daar geen zin in

en soms denk ik dat mijn kind daar eigenlijk ook geen zin in heeft

om te zeggen waarom hij boos is,

ook omdat het evident is waarom hij boos is.

Namelijk, er krijgt geen chips voor het slapen gaan.

En soms is nee, ook gewoon nee.

En heb ik ook geen zin om voor de vijfde keer te herhalen

waarom iets nee is

en waarom chips voor het slapen gaan, echt geen goed idee is.

Ja, het is eigenlijk wel opvallend dat je zo veel reactie krijgt

op je stuk, want heel veel ouders kunnen zich wel vinden,

denk ik, in wat je schrijft,

maar niemand durft het luid op te zeggen.

Dat is misschien het probleem.

Ik heb soms de ouders die getuigen dan over hoe zij het aanpakken.

Heel geduldig, heel begeerst, altijd in liefdevolle verbindings.

Soms, ja, misschien zijn die mensen ook gewoon supermis,

maar misschien zijn ze wel een beetje een sociaal wenselijk antwoord aan het geven.

Want het staat gewoon beter om te zeggen

dat je eindeloos geduld hebt met je kinderen

en dat je de perfecte ouder bent.

Maar ja, in de praktijk denk ik dat veel ouders echt wil hun best doen,

maar dat ze moeten vaststellen van, kijk, ja,

het lukt gewoon niet vandaag.

Ik heb te hard geroepen.

En als ik mezelf daar bijvoorbeeld op betrap, als dat gebeurt,

dan praat ik daar wel naar die met mijn kinderen

of ik word daar ook soms echt over aangesproken.

Omdat ik zie ik wel dat er een veel mondigere generatie is dan mijn generatie.

Mijn ouders schripen ook wel eens tegen mij.

Ik weet zelfs pedagogische tikken, vrees ik.

Maar die hebben nooit eigenlijk een excuses daarvoor aangeboden.

Dus dan zie je toch al een verschuiving

naar een minder autoritaire opvoeding.

En dan kun je daar ook een eerlijk gesprek over hebben.

En dan zie je kinderen volgens mij ook van, kijk,

die volwassenen, die doen zoals wij, die worden soms boos.

Het wordt dan soms teveel. Soms hebben ze geen geduld.

En het is ook een manier om te tonen van, kijk,

als je dan echt boos wordt en je kan meer dan weer,

dan hoe los je dat dan op?

Als je te ver bent gegaan of vindt van, dit had ik niet mogen doen,

ik vind het ergens wel goed dat je volwassenen tegen een kind kan toegeven, kijk,

[Transcript] DS Vandaag / Waarom mag je je kind niet even in de hoek zetten?

mama heeft geroepen, ik had dat niet mogen doen.
Sorry daarvoor.
En ja, je kunt je een gesprek hebben met je kind.
En dan zie je ook dat kinderen zeggen, mama, ik heb dat ook soms.
En ja, dat is ook zo.
Ouders zijn niet kinderen.
Jij wordt boos, je kind wordt boos.
Jij zegt sorry, je kind zegt sorry.
Het is eigenlijk een heel relatie opgelijkte voor jou.
Ik denk als je een soort verzoeningspoment hebt na dien
en je kan daarover praten,
dan denk ik dat kinderen daar ook iets uit kunnen leren, eigenlijk.
Ja, maar vooral de klei laat die maar in de kast stop.
Moeilijke momenten.
Soms komt de klei wel boven, maar niet om hen af te leiden
als ze weer in staat zijn geweest.
Oké, goed.
Verde, terug naar jou dan, een van de experts zei dat je...
De klei dan maar moet boven halen,
zodat je kind wat kan knutselen als het aan het experimenteren slaat.
Ik heb niet altijd zin om de klei of wat dan ook boven te halen.
De klei was misschien niet het beste voorbeeld,
omdat je dan denkt, ha, dat wordt weer allemaal rommelen.
Ja.
De vloer wordt vuil enzovoort.
Maar er zijn ook andere manieren om een kind af te leiden.
Stel, wie heeft dat kleine kind, dat van alles laat vallen uit de stoel,
halen het uit zijn stoel, zet het op de grond, laat het spelen.
Een kind dat de kast aan open trekt, wat niet mag,
om daar spullen uit te halen, zorg dat er een kast is,
waar alleen maar plastic in zit, waar ze wel mee kunnen spelen.
Ja, draai het wat om.
Draai het een beetje om.
Humor kan natuurlijk ook helpen.
Je kunt samen lachen om iets wat een kind fout heeft gedaan,
of niet uitlachen,
maar je kunt de zaken een beetje ontmijnen in plaats van boos te worden.
Ja, dat gaat die van onze net nog meer doen, moet ik eerlijk zeggen.
Goed, we gaan er even uit voor reclame
en daarna stellen we onze vraag of er eigenlijk wel iets bestaat,
zoals goed opvoedingsadvies.
U overweegt de nieuwe bedrijfswagen?
Dan wist u natuurlijk al dat vanaf 1 juli
de aftrekbaarheid van plug-in hybridevoertuigen jaarlijks daalt.

[Transcript] DS Vandaag / Waarom mag je je kind niet even in de hoek zetten?

U goed, fiscaliteit is uiteraard belangrijk,
maar luxe en comfort zijn dat minstens evenzeer.
En dat moet u gewoon zelf ervaren.
Kom onze plug-in hybride en volledig elektrische Mercedes-Benz-modellen
testrijden tijdens de electric driving days bij Heade in Automotive.
Er reserveren nu uw plekje achter het stuur,
op [HeadeInAutomotive.be](https://www.headeinautomotive.be).
Veelen, terug naar jou, joust stuk.
En de hartekreed van Catrino ook, die maken wel duidelijk
dat veel mensen zich zorgen maken over de vraag
wat is nu een goede opvoeding?
Ja, ik weet niet of veel mensen zich daar echt zorgen over maken,
maar mensen zijn wel nieuwsgierig, dook het goed.
Of ze willen het anders doen dan hun eigen ouders.
Of ja, het is gewoon interessant als je een opgroeiende kind hebt
om te weten in deze tijd hoe moet je dat nu doen.
En allerlei initiatieven die daarop inspelen, hebben heel veel succes.
Die podcast van Caroline Goldman haalt heel hoge luistercijfers
in Frankrijk.
Op voedingsboeken doen het ook altijd goed.
Nina Moton verkoopt heel goed.
Zij pleit voor een heel mild-ouderschap,
met heel veel verbondenheid en weinig...
Autoriteit.
Je hebt ook de opvoedingswinkels, de opvoedingstelefoons.
Dat boemt allemaal goed.
Ouders willen het graag heel goed doen.
Advies is welkom.
En soms gaan we er misschien wel een beetje aan ton onder aan al dat advies.
Ja, oké.
Vorige week stond er een opinistuk in onze krant van Philipp Nunes,
als een gezinswetenschapper,
die advies dat opvoeding zasvis vooral relatieveert en nuanceert.
Ja, hij schreef eigenlijk dat het een opvoedingswetenschap is
dat je als ouders niet te veel moet luisteren naar al dat advies
en dat je gewoon moet doen wat je zelf denkt dat goed is.
Hij schrijft eigenlijk dat er heel weinig geweten is
over wat werkt en niet werkt in de opvoeding,
of in je mag straffen en belonen of net niet,
of buitenspelen een must is of niet.
Volgens hem is er heel weinig echte wetenschappelijkheid rond opvoeding.
Hoe je best reageert als een kind huilt
of hoe je een doorsnieuw kind zindelijk maakt,
daar is te weinig onderzoek naar gevoerd, zegt hij.

[Transcript] DS Vandaag / Waarom mag je je kind niet even in de hoek zetten?

En ik weet niet of dat helemaal klopt.

Want als je dan zegt, ga maar voortop je eigen gevoel,
het is toch ook door het vele opvoedingsadvies van de voorbije jaren
en zelfs decennia dat er nu veel minder autoriteit wordt
opgevoed in in Vlaanderen en dat er toch ook veel vragen gesteld wordt
bij bijvoorbeeld het echte slaan van kinderen
dat meeste ouders doen dat toch niet meer of heel uitzonderlijk.

Nee, zeker niet.

Beweren dat goed advies niet bestaat,
dat is wel heel kort door de bocht, dat is het eigenlijk.

Ja, dat denk ik wel.

Dan komen we terug bij professor Bart Soenen,
zover wie je iets eerder hebben gehad,
en professor Maarten van Steenkisten,
allebei ontwikkelingspsychologen aan de Universiteit Gent.

Zij schreven een dickboek, vitaminis voor groei,
waarin heel goed uitgelegd staat,
wat kinderen nodig hebben om goed op te groeien,
gemiddeld gesproken om zich goed in een veld te voelen,
om goed te ontwikkelen, allemaal toch belangrijk.

En zij tonen ook aan in hun onderzoek
dat er wel degelijk consensus is over algemene principes,
niet zozeer over kleine details.

Bijvoorbeeld als ouders warmte en steun bieden op moeilijke momenten,
en als ze duidelijke verwachtingen stellen
en ook nog een keer rekening houden met perspectief van het kind.

Dat is misschien allemaal veel gevraagd.

Dat is bevoordelijk voor de gezondheid,
metaal gezondheid, de zelfontkloeing van kinderen.

Zij ervaren dan sterke verbondenheid met hun ouders,
vertrouwen in hun eigen capaciteiten
en hebben ook het idee dat ze zelf iets te zeggen hebben.

Dat is ook belangrijk.

Dat is niet echt een-op-een voorspeller van hoe het met die kinderen zal gaan,
maar er zijn wel gemiddelde verbonden.

Dus het loont om het op die manier aan te pakken.

Dat betekent niet dat zij kant en klare recepten geven.

Misschien is dat het meest verstand met de vorige.

Outeur van het vorige opiniestuk.

Philippe Noems, ja.

Mensen zijn misschien wel beu om hele kant en klare oplossingen te krijgen
voor klein gedrag van kinderen.

Het gaat om de grote lijnen,
waar je dan als ouder creatief mee kan zijn, denk ik.

[Transcript] DS Vandaag / Waarom mag je je kind niet even in de hoek zetten?

Die moet je dan in je achterhoofd houden bij het opvoeden verbondenheid.

Daar gaat het om...

Verbondenheid, autonomie en inspraak en competentie.

Je kind moet het gevoel hebben dat het iets kan,
dat weet waar het naartoe moet.

Ja, maar stel dat ik toch op een bepaald moment
de drang heb om mijn zoon is heel even,
hoe kort dan ook in de hoek te zetten.

Doe ik dan iets verkeerd verlen?

Nee, dat denk ik niet, zolang je het inderdaad kort houdt.

Misschien helpt het ook jou even, omdat je zelf ook opgejagd bent.

Misschien kun je zelf ook even...

niet in de hoek gaan staan, maar even omdraaien.

Ik wil uit solidariteit in de hoek gaan staan.

Nee, of je kunt zelf even iets anders gaan doen.

Het gaat erom dat je even allebijnoed hebt aan rust, denk ik.

En dan die verbondenheid.

Oké, goed. Veel beel, dank je wel.

Graag dan.

Dit was vandaag de dagelijkse podcast van de standaard.

Bedankt voor het luisteren.

Volg ons op Spotify, Apple Podcast of een of andere podcastplatform.

In onze gratis FDS podcast kan je niet alleen ons werk beluisteren,
maar ook de beste podcasttips terugvinden.

Alle credits van de podcast die je net gehoordde,
vind je op standaard.be, Schijne Streep Podcast.

Reag hier kan via podcastatstandaard.be.